

Heeren maakt. De vraag die zich met het oog op de hedendaagsche Schriftstudie voordoet, is dus niet, of ze wellicht andere hypothesen over het mysterie der Schriftingeving doet aankleven, noch ook of ze het oordeel over de Schrift in litterarisch opzicht wijzigt, maar alleen en uitsluitend, of ze ons zulk een Schriftingeving behouden laat, wier resultaat ons voor geheel haar inhoud onverzwakten waarborg biedt van goddelijke gewisheid.

Ten opzichte der moderne richting nu mag die vraag nauwlijks een vraag meer heeten. Eenparig toch bestrijden alle modernen zonder onderscheid zulk een Schriftbeschouwing als vrucht van bijgeloof en stellen er hun eere in, het der gemeente in te prenten dat zulk een Heilige Schrifture nooit anders dan in de verbeelding der lichtgeloovigen bestond. Over hen dus kortheidshalve geen woord. Maar mogen we daarom óók zwijgen over hen, die hun tente in het midden, tusschen de modernen en ons opsloegen en in wier banier het ethisch symbool u tegenwuijt? ¹⁹⁾ Immers bij deze geleerden, M. H.! doet zich het zonderlinge verschijnsel voor, dat ze, naar den indruk der gemeente, niet minder beslist dan de modernen, de Heilige Schrifture als boek van goddelijke autoriteit opheffen, en nochtans persoonlijk u in de sterkste bewoordingen en onder de dierste verzekeringen betuigen, dat ook maar een tittel of iota aan Gods Woord te krenken, hun tot schuld zou zijn voor hun God. Bij het bespreken van hún denkbeelden voegt dus meer dan gewone omzichtigheid. Op de uitspraak van hun zelfbewustzijn zult ge kwalijk af kunnen gaan, maar meer in 't bijzonder hun uitspraak omtrent de deelen der Schrift hebben te toetsen. Wat zij, ten onrechte met de Schrift willen, dat ge u niet houden zult aan wat de Schrift van zich zelve zegt, maar aan hetgeen wij in haar samenstelling waarnemen, dat nu juist zal als eenig veilige gids ons door het labyrinth hunner studiën kunnen helpen. Van een labyrinth spreek ik, M. H.! Want in trouwe, met hoeveel toegeeflijkheid, met wat broederzin ge hun arbeid ook beoordeelen moogt, de klacht is niet te onderdrukken, dat de schrijvers dezer richting, door onvastheid van begripsbepaling, én onderling én van zich zelf in hen onderscheidene, ja soms tot in hun zelfde boeken, derwijs verschillen, en de voorstelling verwarren, dat ethisch van richting en toch helder te zijn schier nimmer zich paart.

Om mij streng bij het punt in quaestie te houden, laat ik derhalve de vraag, of de ethischen in hun algemeen uitgangspunt nog op de basis des geloofs staan, buiten het geding, en bepaal mij uitsluitend tot de bewering, dat ze, wat het bijzondere punt der Schriftinspiratie betreft, geheel loopen op de lijn der modernen. Want wel erkennen de ethischen op het stuk der Openbaring nog veel van wat de modernen loochenen,